

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Mgr. D. D., narozený X

bytem P.

zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou,
se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1

proti

žalovanému

Policejní prezídium České republiky

se sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 12. 3. 2014, č. j. PPR-1952-6/ČJ-2014-990131,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 12. 3. 2014, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru č. 2326/2013 ze dne 5. prosince 2013, jímž byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Změna spočívala v tom, že výrok rozhodnutí o propuštění byl doplněn o text tohoto znění:

„neboť byl podle rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 6. listopadu 2007 pod sp. zn. 6 T 59/2004 uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, k trestnému činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákona, a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 4 let, přičemž dotčený rozsudek nabyl právní moci dne 23. července 2008.“ . Ve zbytku zůstalo rozhodnutí vydané v I. stupně nezměněno.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí policejní prezident uvedl, že žalobce byl pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 6. listopadu 2007, sp. zn. 6 T 59/2004, uznán vinným ze spáchání trestného činu pomoc k trestnému činu zpronevěry podle § 10 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, k § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., a odsouzen podle § 248 odst. 3 trestního zákona k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou roků. Odvolací orgán poukázal na to, že žalobce od počátku trestního řízení žádnému z orgánů činných v trestním řízení neuvedl, že je ve služebním poměru příslušníka Policie České republiky a skutečnost, že byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin příslušného soudu sám nikdy služebnímu funkcionáři neoznámil. Tuto skutečnost služební funkcionář s personální pravomocí skutečnosti zjistil až dne 21. ledna 2013 ze sdělení náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje pro SKPV.
3. Žalobce argumentoval tím, že se na něj vztahuje čl. IV rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb., o amnestii ze dne 1. ledna 2013 (viz usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 22. dubna 2013, sp. zn. 6 T 202/2010-1458, o účasti odvolatele na amnestii prezidenta republiky ze dne 1. ledna 2013), a proto je nutno na něj hledět, jako by nebyl odsouzen. Zákon o služebním poměru totiž v ust. § 42 neobsahuje výslovné ustanovení o tom, že se nepřihlíží k amnestii, a proto v tomto případě se k amnestii přihlídnout musí.
4. Odvolací orgán dospěl k závěru, že v důsledku odsouzení žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti. Zákon o služebním poměru obsahuje v § 14 vlastní a zcela speciální zákonnou úpravu institutu „bezúhonnosti“. Z konstrukce této normy vyplývá, že pro vymezení bezúhonnosti je skutečnost, že se na žalobce hledí, jako by nebyl odsouzen, bez právního významu. Policejní prezident navíc setrval na názoru, že podmínku bezúhonnosti musí splňovat nejen občan, který má být přijat do služebního poměru příslušníka Policie České republiky, ale i příslušník Policie České republiky, a to po celou dobu trvání jeho služebního poměru. Jestliže ust. § 14 odst. 3 zákona o služebním poměru uvádí, že při posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží k zahlázení odsouzení podle zvláštního

právního předpisu, nebo k rozhodnutí prezidenta republiky, v jejichž důsledku se na občana hledí, jako by odsouzen nebyl, nelze takto požímanou bezúhonnost vztahovat pouze k přijímacímu řízení, ale je nutno ji aplikovat i na stávající příslušníky Policie České republiky. V opačném případě by byla porušena ústavně zakotvená zásada rovnosti, neboť pravomocné vyslovení viny u stejných trestných činů by pro různé osoby mohlo mít odlišné důsledky, aniž by k tomu byly rozumné a akceptovatelné důvody.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce v podané žalobě uvedl, že již v reakci na zahájení řízení namítl, že podle čl. 4 odst. 1 písm. b) rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb., o amnestii, ze dne 1. ledna 2013, mu byl podmíněně odložený trest odnětí svobody uložený ve výměře nepřevyšující dva roky prominut. Podle odst. 3 citovaného článku se na osoby, kterým byl prominut tento trest, hledí jako by odsouzeny nebyly. Tuto skutečnost doložil usnesením Okresního soudu v Hradci Králové č.j. 6 T 202/2010-1458 ze dne 22. 4. 2013 a žádal, aby řízení o propuštění bylo zastaveno.
6. Proti rozhodnutí o propuštění podal odvolání s tím, že pouhým odkazem na dikci § 14 odst. 3 nelze vyloučit působnost čl. IV. odst. 3 rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 a usnesení Okresního soudu v Hradci Králové č.j. 6 T 202/2010-1458 ze dne 22. 4. 2013 při posuzování splnění podmínek pro propuštění ze služebního poměru. Za mylný považoval názor služebního funkcionáře, že pokud by mělo být při aplikaci ustanovení § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru přihlíženo k amnestii, muselo by to být výslovně uvedeno. Služební funkcionář nevzal v úvahu, že pro právní úpravu služebního poměru platí pravidlo, že co není povoleno, je zakázáno, proto je-li u zakotvení bezúhonnosti v § 14 výslovné ustanovení o tom, že se nepřihlíží k amnestii, ale u § 42 obsaženo není, je zřejmé, že se v daném případě k amnestii přihlídnout musí.
7. Žalobce dále uvedl, že napadeným rozhodnutím policejního prezidenta bylo rozhodnutí o žalobcově propuštění ze služebního poměru změněno tak, že do výroku byl doplněn důvod jeho propuštění, který prvoinstanční orgán opomněl do rozhodnutí uvést. Již tato skutečnost je podstatnou vadou odvolacího rozhodnutí, jak to vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7A 124/2000-41 ze dne 28.5.2003. Žalovaný si byl vědom absence popisu skutečností, jichž je potřeba k tomu, aby nemohl být důvod propuštění zaměněn s jiným, ovšem pokud mohl být skutek zaměněn s jiným již ve fázi rozhodování o propuštění, je náprava uvedené vady dodatečně nemožná. Prvoinstanční rozhodnutí je zatíženo závažnou vadou, která měla být důvodem pro jeho zrušení.
8. Dále žalobce odmítl názor policejního prezidenta, že na žalobce se sice má v obecné rovině hledět, jako by odsouzen nebyl, tedy jako na osobu bezúhonnou, nikoli však bezvýhradně a ve všech právních vztazích, které český právní řád předpokládá úpravě kupříkladu právě zákon o služebním poměru. Toto tvrzení žalovaného je nepravdivé, protože zákon o služebním poměru ve vztahu k propuštění ze služebního poměru žádné výjimky z obecné zásady nestanoví. Žalovaný se pro nedostatek jakékoli opory v zákoně o služebním poměru uchyluje k citaci Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 366/98 ze dne 6. května 1999 ve vztahu k zákonu o střelných zbraních a střelivu. Podle tohoto zákona však žalobce

nebyl, a ani nemohl být, propuštěn. Za zcela irelevantní je nutno považovat odkaz žalovaného na čl. 2 písm. b) závazného pokynu policejního prezidenta č. 181/2006, kterým se stanoví pravidla chování, služebního jednání a služební zdvořilosti v policii České republiky, a na přílohu č. 1 rozkazu policejního prezidenta č. 154/2011, o profesní etice Policie České republiky.

9. Výklad ustanovení § 14 zákona o služebním poměru ze strany žalovaného je účelový, protože úprava bezúhonnosti není nijak „speciální“, jak se snaží přesvědčit žalovaný. Bezúhonnost, jako předpoklad pro přijetí do služebního poměru je zakotvena v § 13 nazvaném „Předpoklady k přijetí do služebního poměru“ a navazujícího § 14 nazvaného „Bezúhonnost“. Jak lze z jeho konstrukce dovodit platnost pro propuštění ze služebního poměru, když přímým důvodem pro propuštění ztráta bezúhonnosti není, služební funkcionář ani žalovaný přesvědčivě nevysvětlil. Interpretovat slova „za bezúhonného se pro účely tohoto zákona rozumí“ obsažená v návěti § 14 tak, že se vztahují i na propuštění, a nikoli jako definici bezúhonnosti právě k ustanovení § 13 zákona o služebním poměru, je čirá spekulace. Pojem bezúhonnost je zákonem použit pouze v ustanoveních o přijetí do služebního poměru (§ 13, 14 a 16) a v ustanovení § 202 o osobních údajích.
10. Žalobce rovněž odmítl argumentaci ustanovením čl. 1 Listiny, s tím, že je jednak nanejvýš nepřijatelná, a jednak nesprávná, protože tvrzená nerovnost mezi subjekty je založena právě rozhodnutím prezidenta republiky, které za protiústavní zjevně označit nelze.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na své argumentaci z napadeného rozhodnutí. Především poukázal na to, že ani žalobce nerozporuje, že byl pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 6. listopadu 2007 pod sp. zn. 6 T 59/2004 uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu a mu uložen trest odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 4 let. Dále uvedl, že zákon o služebním poměru z roku 2003 je právní normou, která bezúhonnost nejen definuje, ale také výslovně stanoví, že zahrazení odsouzení brání splnění podmínky bezúhonnosti, přičemž poukázal na ust. § 14 odst. 3 zákona o služebním poměru. Setrval na názoru, že musí-li podmínku bezúhonnosti splňovat občan, který má být přijat do služebního poměru příslušníka Policie České republiky, tím spíše jí musí splňovat příslušník Policie České republiky, a to po celou dobu trvání jeho služebního poměru.
12. Neztotožnil se ani s žalobcovým tvrzením, že prvostupňové rozhodnutí je zatíženo závažnou vadou, která by měla být důvodem pro jeho zrušení se žalovaný neztotožňuje. Ostatně žalobce ani ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nic takového nenamítal. Rozhodnutí vydané v I. stupni bylo změněno tak, že ve výroku byl přesně specifikován důvod propuštění. Zákon o služebním poměru v ust. § 190 odst. 8 umožňuje, aby služební funkcionář napadené rozhodnutí v odvolacím řízení změnil. Žalovaný tu poukázal na skutečnost, že z žalobcových podání v průběhu celého řízení nebylo pochyb, že žalobce si byl vědom toho, pro jaký skutek je řízení ve věci služebního poměru vedeno a jaký byl důvod jeho propuštění ze služebního poměru.
13. Při jednání dne 13. března 2018 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
15. Soud se především zabýval namítanou vadou rozhodnutí vydaného v I. stupni ředitelem Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy dne 5. 12. 2013, spočívající v absenci popisu jednání, v němž služební funkcionář spatřoval důvod k propuštění žalobce ze služebního poměru, resp. v tom, že tento popis doplnil do výroku rozhodnutí až policejní prezident.
16. Tuto námitku neshledal soud důvodnou, máje za to, že provedení takové změny odpovídá pravomoci policejního prezidenta jako odvolacího orgánu podle ust. § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění platném do 30. 6. 2017, *odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.*
17. Soud především konstatoval, že z výroku napadeného rozhodnutí je zcela srozumitelné, jak žalovaný o odvolání rozhodl, tedy že rozhodnutí vydané v I. stupni zčásti změnil a v ostatním je ponechal bez změny, byť to vyjádřil spojením „a v ostatním napadené rozhodnutí potvrzuji“, ačkoliv slovo *potvrzuji* je podle citované normy na místě tehdy, pokud odvolací orgán odvolání zamítá a rozhodnutí potvrzuje. Z kontextu výroku celého výroku, resp. celého rozhodnutí, je však zřejmé, jak odvolací orgán s odvoláním, resp. s odvoláním napadeným rozhodnutím naložil. Zmíněná formulační nepřesnost tedy neměla vliv na obsah výroku policejního prezidenta, a zejména na jeho srozumitelnost a určitost.
18. Pokud pak jde o absenci popisu žalobcova jednání, které bylo důvodem pro jeho propuštění ze služebního poměru, soud konstatoval, že sice představuje vadu rozhodnutí, avšak že tato vada neznamena v kontextu celého správního řízení nezákonnost napadeného rozhodnutí.
19. Především je nutno poukázat na to, že v žalobcově případě bylo vedeno řízení o jeho propuštění ze služebního poměru, tedy nikoliv řízení o deliktu (v nejširším slova smyslu). Není sporu o tom, že v každém řízení o deliktu – ať již podle předpisů práva trestního nebo správního – je řádné označení skutku, v němž je delikt spatřován, nezbytnou podmínkou. Osoba, o které se takové řízení vede, musí od počátku vědět, které jednání je jí kladeno k tíži, takže je nutné, aby bylo náležitě popsáno s uvedením místa, času a způsobu provedení. Takto popsáno pak musí být jak na počátku řízení, tak ve výroku rozhodnutí o vině a trestu, aby toto jednání nemohlo být zaměněno s jiným.
20. V projednávané věci však nejde o řízení o deliktu, v němž by správní orgán vyslovoval vinu a rozhodoval o trestu. To samozřejmě neznamena, že by se v průběhu řízení mohlo měnit jeho předmět, tedy ono jednání žalobce, v němž je spatřován důvod k propuštění ze služebního poměru. I zde platí, že rozhodnutí o propuštění musí být odůvodněno právě tím jednáním, pro které bylo řízení se žalobcem zahájeno. Tato podmínky však byla splněna.
21. Z obsahu spisu předloženého žalovaným je zřejmé, že dne 7. 3. 2013 převzal žalobce písemnost označenou jako sdělení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru, v níž byl vyrozuměn o tom, že ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy s ním

zahajuje řízení ve věcech služebního poměru ve věci propuštění za služebního poměru podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. a) zákona na základě pravomocného rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové sp.zn. 6T 59/2004 ze dne 6. listopadu 2007, který nabyl právní moci dne 23. července 2008, kterým byl žalobce odsouzen pro spáchání trestného činu zpronevěry spáchaného ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona k § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákona.

22. Není tedy pochyb o tom, že žalobce byl zpraven o tom, že se s ním vede řízení ve věcech služebního poměru, jehož předmětem je jeho propuštění ze služebního poměru, a o tom, z jakého důvodu se s ním toto řízení vede. Skutečnost, že rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové sp. zn. 6T 59/2004 ze dne 6. listopadu 2007 byl odsouzen pro úmyslný trestný čin, též nijak nezpochybňoval.
23. Tuto žalobcovu vědomost o předmětu řízení a o důvodech pro jeho vedení dokládají další jeho podání, například jeho žádost o zastavení řízení ze dne 14. 2. 2013 a písemnost ze dne 17. 6. 2013, jejíž přílohou bylo usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 22. dubna 2013, č. j. 6T 202/2010-1458, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce je účasten amnestie Prezidenta republiky ze dne 1.1.2013 a podle čl. IV odst. 1 písm. b) rozhodnutí Prezidenta republiky o amnestii z 1.1.2013 za použití § 368 tr.ř. se mu promíjí trest odnětí svobody uložený rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové sp.zn. 6 T 59/2004 m dne 6.11.2007.
24. Z výroku rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 5. 12. 2013 pak není pochyb o tom, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru podle ust. § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že důvodem k propuštění je právě skutečnost, že žalobce byl pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové sp. zn. 6T 59/2004 ze dne 6. listopadu 2007, odsouzen pro spáchání trestného činu zpronevěry spáchaného ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona k § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákona. Odůvodnění též obsahu úvahy služebního funkcionáře o důsledcích amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 na bezúhonnost žalobce a závěr o tom, že žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti a že byly splněny podmínky pro jeho propuštění podle ust. § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru.
25. Městský soud nepochybuje o tom, že od počátku řízení do rozhodnutí vydaného v I. stupni byl zachován jak předmět řízení, tak skutkové důvody pro žalobcovo propuštění.
26. Pochybnost v tomto směru pak neměl ani sám žalobce, který toto rozhodnutí napadl dne 30. 12. 2013 odvoláním, v němž namítá pouze a právě nesprávné právní posouzení vlivu amnestie prezidenta republiky na svou bezúhonnost. Nijak však nevytýká skutečnost, že v rozhodnutí vydaném v I. stupni by měla absentovat nezbytná část výroku, tedy popis důvodu, pro který byl žalobce propuštěn. Ani v okamžiku podání odvolání tedy žalobce nijak nezpochybňoval skutkovou stránku věci, tedy to, jaká skutečnost vedla služebního funkcionáře k jeho propuštění.
27. Konečně pak je třeba konstatovat, že i z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvod pro žalobcovo propuštění zůstal totožný, tedy skutečnost jeho odsouzení pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové sp. zn. 6T 59/2004 ze dne 6. listopadu 2007.

28. Městský soud tedy uzavřel tyto úvahy s tím, že v průběhu řízení ve věcech služebního poměru byla od počátku zachována totožnost důvodu, pro který bylo řízení zahájeno a pro který byl žalobce ze služebního poměru propuštěn. Jinak vyjádřeno, rozhodnutí o propuštění žalobce bylo odůvodněno právě těmi skutečnostmi, pro které bylo řízení v této věci zahájeno. Přitom není pochyb o tom, že v každé fázi řízení byla tato skutečnost žalobci známa, a žalobce tedy mohl s důvody svého propuštění v celém průběhu řízení polemizovat, což ostatně činil. Absence popisu důvodu k jeho propuštění ve výroku rozhodnutí vydaném v I. stupni tedy nemohla žalobce nijak zkrátit na jeho právech, a oprava (doplnění) tohoto rozhodnutí ze strany policejního prezidenta jako odvolacího orgánu tedy není vadou rozhodnutí, jež by způsobovala jeho nezákonnost.
29. Dále se městský soud zabýval žalobní námitkou, spočívající v polemice žalobce se služebními funkcionáři ohledně dopadu amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 na jeho bezúhonnost a z toho vyplývající předpoklad pro postup podle ust. § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru.
30. Zde městský soud konstatoval, že tuto záležitost řešil Nejvyšší správní soud ze svým rozsudkem ze dne 14. 9. 2016, č. j. 10 As 61/2015-69, který se týkal věci skutkově i právně obdobné, kdy mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobce byl odsouzen za úmyslný trestný čin ublížení na zdraví, a to k trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu šestnácti měsíců, a nebylo pochyb o tom, že byl účasten amnestie ze dne 1. 1. 2013, neboť podle čl. IV odst. 1 písm. b) rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb., o amnestii, byly prominuty podmíněně odložené tresty odnětí svobody pravomocně uložené před 1. 1. 2013 osobám, „*kterým byl trest uložen ve výměře nepřevyšující dva roky.*“ Sporné byly pouze a právě důsledky amnestie ve vztahu k důvodům pro propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru.
31. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku uvedl, že:

[15] Pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu má pro odsouzeného celou řadu důsledků. Není jím pouze konstatování viny konkrétního odsouzeného ve vztahu ke konkrétnímu trestnému činu a stanovení trestu, či určení škody nebo nemajetkové újmy, jež má být poškozeným nahrazena v penězích, nebo bezdůvodného obohacení, které má být vydáno [viz § 121 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)], ale také dočasná ztráta obecné bezúhonnosti a specifické důsledky předpokládané zvláštními zákony; na úrovni mimoprávní také morální odsouzení.

[16] Amnestie vyhlášená prezidentem republiky, stejně jako jeho individuální milost, neodstraňuje všechny tyto následky, nýbrž pouze ty, které jsou v rozhodnutí o amnestii výslovně uvedeny. Amnestií tak lze rozhodnout o aboli (nezahájení či skončení trestního řízení), agraciaci (prominutí či zmírnění trestu) či rehabilitaci (zahlázení důsledků trestu). Takto jsou složky amnestie vykládány i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, jak bylo ve vztahu k prezidentské amnestii z 1. 1. 2013 konstatováno v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 10 As 237/2015-37, publ. pod č. 3402/2016 Sb. NSS: „[14] V dané věci se tedy jedná o agraciační a rehabilitační formu amnestie. Účinkem agraciace je odpuštění nebo zmírnění trestu uloženého soudem [odst. 1 písm. b) cit. článku amnestie], netýká se to však následků trestu. Účinkem rehabilitace je naopak odstranění nepříznivých následků uloženého nebo vykonaného trestu [odst. 3 cit. článku amnestie]. Odsouzení je tak zahlázeno a odsouzený

se považuje za osobu bezúhonnou, jestliže tomu nepřekáží jiné dosud nezahlazené odsouzení.“

[17] *Na ostatní důsledky odsuzujícího trestního rozsudku však amnestie z povahy věci vliv nemá. [...] Amnestie, respektive následné rozhodnutí soudu o účasti jednotlivce na amnestii, tedy nemá podobně dalekosáhlé účinky jako zrušení odsuzujícího rozsudku, nýbrž má pouze omezené a výhradně do budoucna směřující následky.*

[21] *Výrok, podle kterého se na žalobce hledí, jako by nebyl odsouzen, je pouze konstatováním, že amnestií nastala fikce zahlazení odsouzení ve smyslu § 106 trestního zákoníku, přestože dosud nebyly splněny podmínky stanovené v jeho § 105, tedy zejména uplynutí příslušných lhůt. Prakticky to pro žalobce znamená, že ve výpisu z Rejstříku trestů nebude jeho odsouzení uvedeno (viz § 13 odst. 1 zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů), naopak v opisu z Rejstříku trestů bude jeho odsouzení uvedeno s poznámkou o zahlazení (§ 10 odst. 4 téhož zákona). Žalobci tedy v důsledku amnestie svědčí pro posuzování v budoucnu fikce bezúhonnosti, která je mu ku prospěchu z hlediska celé řady zákonů, nikoli však z hlediska zákona o služebním poměru.*

[22] *Ten totiž dopady rozhodnutí prezidenta republiky na posuzování bezúhonnosti jasně omezuje v § 14 odst. 3: „Při posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží k zahlazení odsouzení podle zvláštního právního předpisu nebo k rozhodnutí prezidenta republiky, v jejichž důsledku se na občana hledí, jako by odsouzen nebyl.“ Je sice pravdou, že uvedené ustanovení je systematicky zařazeno v hlavě I části druhé zákona o služebním poměru, ovšem Nejvyšší správní soud pokládá za nutné aplikovat zde vyjádřený princip i na posuzování důvodů zániku služebního poměru. Jde totiž o jediné ustanovení upravující v daném zákoně bezúhonnost a není žádný rozumný důvod (a contrario mírnější podmínky pro bezúhonnost u mysliveckého hospodáře než u myslivecké strážě řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2016, č. j. 10 As 233/2015-34), aby podmínky pro zachování bezúhonnosti byly vykládány mírněji u policisty, který již ve služebním poměru je, než u osoby, která se o něj teprve uchází.*

[25] *Jinak řečeno, Nejvyšší správní soud respektuje ústavně zakotvenou pravomoc prezidenta republiky promíjet formou amnestie trest a zahlazovat odsouzení, ze zákona o služebním poměru však neplyne, že by měl být pachatel úmyslného trestného činu v důsledku amnestie znovu hoden být příslušníkem Policie ČR.*

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že tyto právní názory Nejvyššího správního soudu je třeba v plném rozsahu aplikovat i na věc nyní projednávanou, která je typově zcela shodná, a současně měl za to, že závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v citovaném rozsudku, je vyvrácena žalobcova argumentace v aktuálně projednávané žalobě v úplnosti. Městský soud proto s odkazem na tento rozsudek Nejvyššího správního soudu sumárně konstatoval, že policejní prezident, resp. ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy nepochybili, jestliže dospěli k závěru, že v případě žalobce byla dány podmínky k jeho propouštění ze služebního poměru podle ust. § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, neboť není sporu o tom, že žalobce byl odsouzen pro úmyslný trestný čin, přičemž citovaná norma stanoví, že „příslušník musí být propuštěn, jestliže byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně“. V souladu se zákonem pak byl i jejich závěr, že na tom nic nezměnilo účastenství žalobce na amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 a prominutí uloženého mu trestu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního s tím, že žalobce úspěch ve věci neměl, a žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. března 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu